

og Flod kjendes der i nogen væsenlig Grad. Habbunden er, som bemærket, i større Udstrækning stenet Kalkbund, der i den Grad er tilgroet, navnlig med Vandeltang af indtil 10 Alens Længde, at Bølgeslagets Boldsomhed fremfor andre Steder paa Vestkysten svæktes ved denne Tang, og det udsæte Sted er, Alt vel overveiet og efter Alt, hvad der til Dato foreligger, den eneste Plet paa Syllands Vestkyst fra Esbjerg til Hirtshals, hvor der er Sandsynlighed til Stede for, at en holdbar og brugbar Havn vil kunne bygges. Ørhagen er Stedet, hvorfra Fiskeri vil kunne ventes drevet efter den største Maalestok, idet som bekendt Strækningen fra Hansholm ned til Horns Rev er Vesterhavets rigeste Fiskeplads, hvor utallige, sandsynlig Tusinder af fremmede Fiskefartøier fra England, Frankrig, Belgien, Holland og Thykland Nar for Nar søge til og bortføre Fangsten, medens vor egen Fiskerbefolkning paa den hele Strækning — en Befolkning, der ganske rigtigt, som udtalt i fornævnte Kommissionsbetænkning, er en haardt arbejdende Klasse Medborgere, som dertil i Flib, Nøisomhed og Religiøsitet, Renhed i Sæder, Uforfærdethed under Redningsforsøg og Mod lige over for mangen en Gang den visse Død, i Trofast og Kjærlighed til Konge og Fædreland, indtager en fremragende Plads i Samfundet — af Mangel paa Havn og Tilflugtssted har været henvist til, at se de Fremmede tage sig Brodet ud af Munden. Denne Tilstand er dobbelt sørgelig og en Skam for det danske Folk, særlig under de senere Aars trykkende Forhold, hvor en Erhvervsgren af den Natur fremfor Alt fra Statens Side syntes at burde paaagtes og støttes i vid Udstrækning, saa meget mere, som Vesterhavsfiskeri vil være den naturligste Beskæftigelse og sikreste Afløbskilde for de mange udmærkede Kræfter af danske Søfarende, som desværre gaa ledige og til Dels for at ernære sig og Familie tvinges ind i Livsstillinger, der ligge fjernet fra det Kald, hvortil deres Hu og Tragten staar. Altitmøller Fiskere tælle herved 100 Familier, men med en Havn paa Ørhagen, der under alle Veirforhold er tilgængelig saavel for mindre som for større Fiskefartøier, og hvorfra Fiskeren, uden Risiko, kan komme ikke alene tilhavs, men ogsaa iland igjen, og med fornøden Fernbaneforbindelse vil dette hidtil saa lidet begunstigede Sted snart samle en talrig Fiskerbefolkning fra alle Landets Egne, ogsaa af denne Grund, at den projekterede Havns Beliggenhed tillader, at Fangsten hurtig med en hvilken som helst Vind kan naae Havn. Da Størstedelen af Landets Befolkning intet Begreb har om Betydningen af den Rigdomskilde, som Forsynet har henlagt netop langs Syllands Vestkyst, skal jeg — forbigaaende de uhyre Stimer af værdifulde Fisk, som af og til opholder sig der udfør, og de utallige rige Fiskebanker, hidtil ukjendte for Danske, men sandsynlig kjendte af Englænderne, som utvivlsomt henligge i vor Nærhed i Nordsøen — til Belysning kan fremdrage Fangsten af en eneste Fiskeart, nemlig Kuller. Denne Fisk staar som bekendt i Millioner Størstebeelen af Aaret langs Vestkysten og fiskes, naar det er „Havveir“, hvorved fortaas, at Fiskeren kan komme tilhavs ud over Brændingen og iland igjen, saa at sige i ubegrændset Mængde, saa at der i Reglen regnes ca. 50 Snes daglig pr. Vaadelaag eller 4 Mandes aaben Vaad, (selv 80 til 100 Snes er ingen Sjældenhed) som sikkert Udbytte. Anslaaes Fangsten kun til 1 Kr. pr. Snes, (medens Priserne i Reglen ere indtil 4 Kr.), er der al Grund til at tro, at en velstaaende Fiskerbefolkning snart vil fremtaas, naar Fiskeriet kan drives uden Afbyrdelse eller Hindring. Naar hertil kommer, at Kuller er den Fiskeart, der altid og med største Begjær er søgt overalt i hele Mellem-europa, saa synes det i national-økonomisk Henseende som Frelsen for Danmarks Bedkommende overfor det henlygnende Landbrug, der nu i en vis Forstand skal konkurrere med hele Verden, for en Del er at finde i Fiskeerhverv og Fiskeexport, i hvilken Danmark paa Grund af sin Beliggenhed og sine Kommunikationsveie saa godt som ingen Konkurrence har paa hele det store vidtstrakte Marked mod Syd. Som Stole og praktisk Uddannelse i Søfart af den Unge har selvfølgelig Fiskeri ogsaa sin store Betydning, særlig under de nuværende tilbagegaaende Skibsfartsforhold. Den tyske Regjering støtter nu det tykke Fiskeri, navnlig Kystfiskeriet, med ca. 200,000 Rm. aarligt, vel sandt maaste mest for at uddanne Søfolk til Flaaden, eftersom Thyllands Fiskeri er forsvindende overfor Englands, hvor Fiskeriet alene for Slotlands Bedkommende anslaaes til en aarlig Indtægt af ca. 52 Millioner Kr., medens Danmarks Fiskeri hidtil andrager højst 4 Millioner Kr. Den norske Regjering har i den nyere Tid som bekendt staaet Fiskeriet en ganske særlig Opmærksomhed, navnlig i Retning af Export af Fisk i fersk Tilstand, hovedsagelig bestemt for England, hvor Markedet trods Englændernes eget uhyre Fiskeri dog synes umætteligt. Londons Forbrug af fersk Fisk er 67 Pd. pr. Individ aarligt, Paris 26 Pd., Berlins derimod kun 10 Pd., et Bevis paa, hvilken Trang til fersk Fisk der er til Stede paa det mellemeuropæiske Fastland. Som Trafikhavn i det Hele vil den projekterede Havn med Fernbaneforbindelse være et uberegneligt Gode for Sylland, navnlig for Viborg, Ring-